

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Μολταυτά, ο Έδουάρδος έκανε και μία γκρίφα: Δέν πρό-θλεψε δηλαδή από την πρώτη μέρα του γάμου του τις άπιστίες που θάκανε στη σύζυγό του. Γιατί, άντί το πρόβλεπε κι' αυτό, δέν θάφηνε, βέβαια, νά έπικρατήσουν στο σπίτι του τόσο κακές συνήθειες και ίπρό πάντων ή συνήθεια του άνοιγματος των έπιστολών των δύο αυτών, πότε από τόν ένα και πότε από τόν άλλον. Τώρα όμως ήτανε πεία άργά. Διάβαζαν άνακατεμένα τά γράμματά τους και τού ήτανε άπόλυτως άδύνατον νά δώση τη διεύθυνση του σ' ένα πρόσωπο, πού θά τόν δνόμαζε στο γράμμα του «Μπουλοόκο μου» και θά ύπογραφότανε «Η Μπεμπεκούλα σου, πού σέ λατρεύει!»

Και όμως, ο Έδουάρδος κι' η Μπεμπεκούλα του είχαν άνάγκη ν' άλληλογραφούν. Η άγαπημένη τού Έδουάρδου ήταν μία πολύ χαριτωμένη γυναίκολλα, ή κ. Κεσεμεπό, ή όποια, φυσικά, σάν παντρεμένη, δέν μπορούσε νά τόν συναντή συχνά και τακτικά. Γι' αυτό, ο Έδουάρδος ήταν άναγκασμένος νά την περιμένει επί ώρες στο έξοχικό σπιτάκι πού στεγάζε τόν παράνομο έρωτά τους, πράγμα πού τόν στενοχωρούσε ύπερβολικά. Τό καλοκαίρι πείει κι' έρχεται "Ένας εύχάριστος περίπατος στην έξοχη χρειάζεται πότε-πότε και για την ύγεια, αλλά τό χειμώνα, όπως τώρα, μέ τή βροχή, τις λάσπες και τά κρύα, τό πράγμα καταντούσε άληθινό μαρτύριο. "Έπειτα, όπως ξέρετε, και τό πιο χαριτωμένο σπιτάκι μιάς φαίνεται άπαισιό, όταν είμαστε άναγκασμένοι νά περιμένουμε δυό και τρείς ώρες, χωρίς νά έρχεται «Έκείνη».

"Έπρεπε λοιπόν νά βρούνε κάποιον τρόπο συνεννοήσεως, ένα μέσον, ώστε νά ειδοποιητά έγκαιρώς ο Έδουάρδος και νά μη τρέχη άδικα στην άκρη τού κό-σμου.

Κι' αυτό τό μέσον τού βρήκαν οι δυό έρωτοπαρεμένοι μία μέρα, στη μικρή έξοχική τους φωλιτσα, τη στιγμή πού ο Έδουάρδος, εύτυχισμένος, έφερε στη μήτη του τό άρωματισμένο μαντηλάκι της Μπεμπεκούλας του.

—Ωχ!... Τί θαυμάσια μυρωδιά! τής ειπε.

—Είδες; τού άπάντησε αυτή. Είν' ένα καινούργιο άρωμα. Μου έστειλαν χτές ένα μικρό δειγματάκι... Για κούτα τί όμορφο μπουκαλάκι! Σ' άρέσει; Νά μου πάρησ ένα μεγάλο μπουκάκι, Μπουλοόκο μου!

Πραγματικά, τό μπουκαλάκι ήτανε πολύ κομψό. Ξέρουν δά τη δουλειά τους οι έμποροι. Στέλνουν τακτικά τέτοια έλκυστικά δειγματα δωρεάν στις κυρίες πού βλέπουν τά όνόματά τους στην κοσμι-

κή κίνηση. Είνε μία έξυπνη ρεκλάμα μέ θετικά άποτελέσματα.

—Πιστεύω νάστειλαν και στη γυναίκα σου, ειπε σέ μία στιγμή στο Μπουλοόκο τής ή κ. Κεσεμεπό.

—Όχι, δέν έστειλαν τίποτα στη γυναίκα του. Άλλά... Άλλά βέβαια, βεβαίαιστα, μπορεί πολύ καλά νά τής στείλουν. Θα τής στείλουν! "Έτσι ο Έδουάρδος βρήκε εκείνη τη στιγμή τόν τρόπο για νά συνεννοητά μέ την φιλενάδα του. Τόν καταλάσαν τε; Κι' όμως είνε άπόλυταστος: Θα πήγαιναν ν' αγοράσουν από τόν άρωματιστή μερικά μπουκαλάκια δειγματα, θά ζητούσαν και μερικά από τά χαρτιά πού τά συνοδεύουν συνήθως, φακέλλους μέ την έπιγραφή τού καταστήματος, και... κάθε φορά πού ή κ. Κεσεμεπό δέν θά μπορούσε νά πάη στην έξοχική τους φωλιτσα, θάστειλε στην κ. Μπαλλερουά ένα μικρό μπουκαλάκι μυρωδιά, ως δε γμα τάκα πού τό στέλνει τό κατάστημα.

"Έτσι ο Έδουάρδος θά καταλάθανε άμέσως τί συμβαίνει και θά τραβούσε κατ' ευθείαν στο γραφείο του, χωρίς νά χάνη τόν καιρό του, περιμένοντας άδικα στην έξοχη. "Ήταν, μ' άλλα λόγια, ένα μέσον οίγουρο και πολύ λεπτό, πολύ καθώς έπρεπε. Πώς; Είπατε τίποτα;

"Έτσι κι' έγινε. Ο Έδουάρδος μάλιστα, σάν έξυπνος άνθρωπος, τίλειοποίησε άμέσως την έφευρέσι του και για νά μνή άπορήση η γυναίκα του, παίρνοντας πάντα τό ίδιο δειγματάκι, δέν περιωρίστηκε ν' αγοράσή μόνο μπουκαλάκια μέ μυρωδιά, αλλά έφωδίασε τη φιλενάδα του και μέ διάφορα άλλα δειγματα καλλυντικών—δέν είνε δά και λίγα—. Άγόρασε δειγματα από όλα τά προϊόντα τού μυρωταλείου: Πούδρες, ρουζ για τά χείλη, ρουζ για τά μάγουλα, κρέμες και βερνίκια και διάφορα μικρά κραγιόνια για τά μάτια, για τά φρύδια και για τά μακίλαδα. Κι' από τότε, περίμενε μ' όλη του την ήσυχία, τό έτοιμια τού κοινού ταχυδρομείου. Προτιμούσε μάλιστα ν' αφήνι πάντα αυτή τη φροντίδα στη φουκαριάρα της γυναίκα του, ό άφιλότιμος, χωρίς την παραμικρότερη τήψη τής κοιμισμένης συνειδησεώς του.

***

"Όταν έφτασε σπίτι του τό πρώτο «δειγμα», ή γυναίκα τού Έδουάρδου έξαφινάστηκε.

—Μπή! Τί είν' αυτό; ρώτησε. Και διάβασε τό εσόκλειστο σημείωμα:

«Κιρία. Θεωρούμεν καθήκον μας νά σάς άποστειλώμεν μερικάς συμβουλάς διακεκριμένων δερματολόγων διά την περιποίησιν καί διατηρησιν τού δέριματος, καθότι καί ένα μικρό δειγμα του παρακοσμιού αφίμης νέου μας ρουζ, τής τόνου ενήμησου γνωστής «Ρωμαϊκής Πορφύρας». Θα θεωρούμεν τιμήν μας εάν θέλησατε νά τό μεταχειρισθήτε και νά μιάς γνωρίσετε τιάς εντυπώσεως σας...»

Ο Έδουάρδος, έξαπλωμένος άνασπαικώτατα στην πολυθρόνα του, μετέφρασε άμέσως τό σημείωμα αυτό ως έξης:

«Μπουλοόκο μου, πολυαγαπητέ. Άδύνατον νά σέ ιδώ άπόψε στη φωλιτσα μας. Μή μείνα φίλά, ή Μπεμπεκούλα σου».

—Γιά ποιάν μέ παίρνουν αυτοί οι άνθρωποι σέ παρακαλώ; φώναζε άνασπαικωμένη ή κ. Μπαλλερουά. Δέν είν' έγώ καμιά απ' αυτές πού βάφονται σάν χαλκόμανες και γελάει ό κόσμος μαζί τους. Δόξα νάχι ο Θεός, δέν μου χρειάζονται έμένα ή Ρωμαϊκές πορφύρες και τά βρωμοφτιασίδια τους!...

Κι' αλήθεια, κάτω από τά πλούσια καστανά μαλλιά τής, τόσο άπλά, αλλά και τόσο όμορφα χτενισμένα, τό πρόσώπότη της έλαμπε από τό λαμπρό κόκκινο χρώμα πού τής χάρισε, μία για πάντα, ή μητέρα τής. "Έτσι χάρισε κι' αυτή την «Ρωμαϊκή Πορφύρα» στην καμαριέρα τής, πού ήτανε πολύ μοντέρνο κορίτσι και βαφότανε άκόμη και μέσος στο σπίτι, πριν άρχίσει τό ξεσκόνισμα και τό σκούπισμα. Ο Έδουάρδος όμως ήταν ένθουσιασμένος. Νάτος, ό άθλιος!... Κάθετα άκόμα άνασπαικώτερα στην βαθεία πολυθρόνα του, κυττάει έξω τόν καιρό—βροχή, χιόνια—κι' αισθάναται ιδιαίτερη άπόλαυσι

—Μπουλοόκο μου!...

—Μπεμπεκούλα μου!...

τώρα κοντά στο τζάκι του. Αυτό θά πη νάχη κανείς μυαλό έ-
φευρετικό!... Πώς; Είπατε τίποτα;...

***

"Ετσι τράβηξε ή δουλειά για καιρό. Η κ. 'Εδουάρδου Μπαλ-
λερουά εξακολούθησε, χωρίς να υποπέφεται τίποτε να παίρνει
πότε ένα βαζάκι κρέμας, πότε μικρά, κομμάτια κουτάκια με διά-
φορες πούδρες, κι' άλλοτε κραγιόνια για τὰ μάτια και για τὰ
ματόκλαδα. Είνε μάλιστα λίγος καιρός τώρα, που παίρνει πολ-
λά απ' αυτά τὰ καλλυντικά. Η-Μπεμπεκκούλα άρχισε φαίνεται
νά τον βαρύνεται τὸ Μπουλοσκο της. "Αμ δὲ βαστοῦν δά και
πολύ αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ σχέσιος... "Ισως νά βρῆκε και κά-
ποιον αντικαταστάτη, ἢ άπιστη... Τὸ βέβαιο εἶνε ὡστόσο πως
δὲν δειχνει πια τὴν παλιά θέρμη, τὴν παλιά προθυμία και ἀ-
ντιπομπήσια νά τρέχη πέρας στήν έξοχη για χάρι του. Για νά
μπορέση τώρα νά τὴν ἰδῆ ὁ 'Εδουάρδος, πρέπει νά πάρη πρῶ-
τα ἢ γυναικα του τουλάχιστον τρία κουτάκια πούδρα, δύο
μουκαλάκια νερό για τὸ πρόσωπο κι' ένα-δύο κραγιόνια για
τὰ μάτια, πολλές φορές μάλιστα και περισσότερα. Τὸ καλλυ-
πιστήριο της κ. 'Εδουάρδου εἶνε τώρα γεμάτο ἀπὸ «Ρωμαικὴς
Πορφύρας», «Κρέμες της 'Αφροδίτης», «Θά με θυμῆθης», τὸ ἐκ-
λεκτικότεο άρωμα που ἔκανε κρότο τώρα τελευταία στὰ σαλόν-
ια και ένα σωρὸ ρούζ, διαφόρων αποχρώσεων. "Ετσι τὸ μπουν-
τουάρ της κ. Μπαλλερουά έπαισε ἀπὸ καιρὸ νά μυρίζη εἶδη,
τὸ μόνο που μεταχειρίζτανε, λιγιστό, για τὰ μαλλιά της, κι'
εἶνε γεμάτο ἀπὸ διάφορες και πολυσύνθετες ἀπολαυστικὲς μυ-
ρωδιές.

Τὶ τὰ θέλετε ὅμως, ἢ Μπεμπεκκούλα τὸ παρακάνει. Στέλνει
πολλά καλλυντικὰ ἐπιτέλους και θ' άρχιση ν' άπορη ἢ κ. 'Ε-
δουάρδου. Τὶ διάβολο, αὐτὸς ὁ άρωματοπώλης δὲν ἔχει κι' άλ-
λους πελάτες, πόσες φορές θά τὴν στείλη τὰ ἴδια δειγμάτια!...
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀποφάσισε ὁ 'Εδουάρδος νά περιμένη σήμερα
τὸ γτύπημα τοῦ θυρωροῦ στήν πόρτα τους, για-
τί—άλλοίμονο—δὲν ἔχει καμιά ἀμφιβολία πως
θά βρῆσεται πάλι στὸ ταχυδρομεῖο τους ένα
δειγματάκι καλλυντικοῦ. Τρέχει μάλιστα μόλις
ἀκούει τὰ θαρειά γνώριμα θήματα τοῦ γέρο-
θυρωροῦ. Μά δὲ βαριέσαι! Τὸν πρόλαβε ἢ κυ-
ρία. "Ωρμησε πρῶτη και κρατεῖ τώρα τὸ ταχυ-
δρομεῖο στὰ χέρια της. Γιατί αὐτὴ ἢ τρεχάλα;...
Χμ... Ὅυτε θέλει τώρα νά τοῦ δώση νά διαβά-
ση αὐτὸς τὰ γράμματα... Ταράζεται, κοκκι-
νίζει, τὰ μάτια της βουρκώνουν, ἢ φωνὴ της
τρέμει, και... Τὶ εἶν' λοιπὸν, αὐτὸ τὸ γράμμα
που τόσο ἀδέξια προσπαθεῖ νά κρῆνη;...

Ὁ 'Εδουάρδος διαβάζει μέσα στὰ φοδισημέ-
να μάτια της τὸν τοῖμο και τὴν παίρνει πια τὴς
βίαις τὸ γράμμα απ' τὰ χέρια... "Ω! Εἶνε δυ-
νατόν!... "Εχει φίλο ἢ κ. 'Εδουάρδου; Αὐτὴ
φίλο!... Μά ναί, ἀφοῦ πέφτει στὰ γόνατα τοῦ
σούζουγος της και τὰ ὀμολογεῖ, τὰ ὀμολογεῖ ὀ-
λα!...

—Πὼς ἔγινε αὐτὸ; ρωτᾷ ἀγρια ὁ κ. 'Εδου-
άρδος.

—"Αχ! Πὼς ἔγινε αὐτὸ;... τοῦ λέγει ἀνά-
μεσα στοῦς λυγμοῦς που τὴν πίνουν. Νά...
οιγὰ-οιγὰ, ὅπως κάθε κακό... Στὴν ἀοχή δὲν
εἶχε βάλει κακό σὸ νοῦ μου "Επειτα ὄχισια
νὰ γίνουμαι φιλάρεσκη. Κατάλαβα μιά μέρα
πως ἦμου νύστιμη, ὡμορφη και θέλησα νά γίνω κάπως μοντέρ-
να, πιὸ κομψή... "Επειτα ἔνοιωσα τὴν ἀνάγκη ν' ἀκούσω νά
μοῦ τὸ λένε αὐτὸ κι' ὁ ἄλλοι... Οἱ ἄντρες ὅμως, ὅσο ἦμου
τόσο ἄπλη, μ' ἄφηναν ἡσυχη, ὅταν ὅμως ἔγινε ὡμορφη, πολὺ
ὡμορφη, ἄρχισαν νά με προσέχουν. Καί μιά μέρα, πιστεψα τὰ
λόγια ἑνὸς ἀν' αὐτοῦς...

—Μά, για ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο! φωνάζει
ὁ κ. 'Εδουάρδος. Για πιὸ λόγο εἰς, μιά τόσο ἡσυχη γυναικα,
ἔγινε ἔαφνη, στὰ καλά καθούμενα, φιλάρεσκη ὅπως κι' ἢ
ἄλλες; "Απάντησέ μου. Αὐτὸ εἶνε που δὲν μπορῶ νά κατα-
λάω!...

—"Ω! δὲν εἶνε διόλου δύσκολο νά τὸ καταλάβης, χρυσέ μου.
"Εμπλέξα... Ναί... ναί... Τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν πρώτη αἰτία
τοῦ κακοῦ... Μιά μέρα δοκίμασα νά βάλω ὀλα κείνα τὰ φτι-
ασῖδια... ἔξερεις;... Τὰ δειγμάτια που μοῦ στέλναν ἀκατάπαυ-
στα ὁ ἔμπορος καλλυντικῶν. Μιά και στέλνανε, τὰ χρησιμοποίη-
σα. Τὶ ἤθελες νά κάνω; "Εγινε φιλάρεσκη... Βαρύμου...
"Ενοιωθα πειρασμούς... Χάθηκα!...

Τότε μονάχα παρατήρησε ὁ 'Εδουάρδος πως πραγματικὰ ἢ
γυναικα του ἦτανε βαμμένη με «Ρωμαικὴ Πορφύρα» κι' εἶχε
στὰ μάτια της και στὰ ματόκλαδα της τὴν ἀπαίσια, τὴν ἀπο-
κρηκτικὴ ἔκφραση που δίνου τὰ διάφορα κραγιόνια.

—"Ε, αὐτὸ πάλι δὲν τὸ περίμενα! στέναξε τότε ὁ κ. 'Εδου-
άρδος, κι' ἔπαισε βαρὺς στὴν πολυθρόνα του.

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ ταχυδρόμος: "Εχω ένα γράμμα για σένα, Μάικλ,
μὲ βαρὺ πένθος, μάλιστα!
Ὁ Μάικλ: "Αλλοίμονο! Ὁ καυμένος, ὁ ἀδελφός μου πέθανε!
Ὁ ταχυδρόμος: Πὼς τὸ ξέρεις; "Αφοῦ ἄκόμα δὲν εἶ-
βασες τὸ γράμμα;
Ὁ Μάικλ: "Αναγνώρισα... τὸ γράμμαῦ μου!...

Δυὸ φίλοι συζητοῦν:
—"Αν ἦμου ὡν ἔσένα, λέγει ὁ ένας θυμωμένος, θά εἶχα πε-
ρισσότερο μυαλό!
—Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, ἀπαντᾷ σοβαρὰ ὁ ἄλλος.

***

Ἡ αἰώνια γυναικα:
"Ενας ἐξερευνητὴς διγχεῖται στὴ γυναικα του πως σέφωσσε
μιά τίγρη που τοῦ ἐπέτεθη:
—Καταλαθαίνει, ἀγάπη μου, συνεχίζει, πως ἢ θέσις μου ἦ-
ταν κρῆμη. "Ἡ ἢ τίγρης ἔπρεπε νά πεθάνη ἢ ἐγὼ!...
—Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς που σκοτώθηκε ἢ τίγρης! ἀπαντᾷ ἢ σύ-
ζυγος τὸν περῆσαν. Γιατί ἄλλοιως... δὲν θά εἶχα αὐτὸ τὸ
βαμμάσιο τομάρι της!...

***

Βαριὰ ἀρρώστεια!
Ὁ Μπλόγκ: Σὲ τί κατάσταση εἶνε σήμερα ἢ γυναικα σου;
Ὁ Μόγκς: "Εχει πέσει σ' ἀφασία!
Ὁ Μπλόγκ: Λυποῦμαι πολύ!... Καί τί συμπτώματα πα-
ρουσιάζει;

Ὁ Μόγκς: Δὲν θέλει... νά μοῦ μιλήσῃ!

***

Ὁ δικαστὴς ἔρωτᾷ ἕναν Ἴρλανδό, μάρτυρα:
—Διατείνεσαι λοιπὸν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος
οὐ ἀπέπλησε;
Ὁ μάρτυρας: Βεβαίως! Εἶπε πως θά με
σφάζη και θά βάρη με τὸ αἷμα μου τὸ δωμά-
τιο του κόκκινο! Εἶνε, βλέπετε... σουβελτῆς!

***

Στὸ σχολεῖο:
Ὁ δάσκαλος: Πές μου τώρα, Τζῶν, ἂν
πετάξω τρεῖς λίρες ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρο κι'
ἄλλες πέντε ἀπὸ τὸ ἀντικρυνο, πόσες λίρες θά
πετάξω στὸ δρόμο;
Ὁ Τζῶν (μ' ἀμφιβολία): Τὶ νὰ σὰς πῶ, κύ-
ριε, δὲν πιστεύω νά κανεταε μιά τέτοια... κου-
ταμάρα!...

***

Τὴς ἐποχῆς μας:
Ὁ δὲ κ η γ ὀ ρ ο ς: Ὁ σὺζυγὸς σας πέθανε
ἀπὸ φαικὸ θάνατο;
Ἡ χῆρα: "Ὁ! Ναί! Τὸν... πλάκωσε κά-
ποιο αὐτοκίνητο!...

***

"Ενας πονετικὸς φίλος:
—Τὶ σοῦ συμβαίνει, ἀγαπητέ μου; "Εχεις ἰ-
φος πολὺ θλιμμένο σήμερα!
—Πρέπει νάχω τέτοιο ἴφος, φίλε μου, γιατί ὁ γιατρός διά-
ταξε νά φύγῃ ἢ γυναικα μου σὲ ταξείδι. Καταλαθαίνει λοιπὸν
ὅτι θά παρεξηγηθῶ ἂν φανερώσω τὴ χαρὰ μου!...

***

Ἰρακτικὸς ἄνθρωπος:
—Τὶ εἶνε αὐτὸ τὸ νέο κῆτος που ἔχτισσε πάνω στὸν λόφο;
ρωτᾷ κάποιος κύριος ἕναν ἀγρότη.
—"Ὁ! ἀπαντᾷ ὁ χωρικός, "Αν βρῶ ἔνοικιαστὴ, θά τὸ νοικιά-
σω σὲ θίλλα. "Αν πάλι δὲν βρεθῆ ἔνοικιαστὴς, τότε θά τὸ χρη-
σιμοποιήσω... ὡς σταῦλο!...

***

Ὁ... γενναῖος.
Ὁ σὺζυγος: Μιά νύχτα, ὅταν εἶσαι στήν έξοχη,
ἀκούσα ἕναν κλέφτη μέσα στὸ σπίτι "Ἦθελα νά μ' ἔβλεπες λοι-
πὸν πως κατέβηκα τὶς σκάλες δυο-δυο...
Ἡ σὺζυγος: Μά που ἦταν ὁ λωποδότης... Στὰ κερα-
μῖδια;

***

"Ενας μικρὸς λουστράκος λείε στὸν χαμᾶλη, ὁ ὁποῖος πρῶ-
κειται νά μεταφέρῃ ἕνα βαρὺ μπαούλο:
—Θέλεις μῆπως νά σε βοηθήσω, πατριώτη;
Ὁ χαμᾶλης: Σὰν τί βοήθεια μπορεῖς νά μοῦ δώσης εἰς;
Ὁ μικρὸς: Μπορῶ... ν' ἀγκομαχῶ τὴ στιγμή που θά
φορτωθῆς τὸ μπαούλο στὴν πλάτη σου!

***

Ἡ Ἐλεῆμων Κυρία (στὸ ζητιάνο): Αὐτὸ τὸ πανταλόνι
θὰ σοῦ εἶνε χρήσιμο, καλέ μου ἄνθρωπε, μονάχα που χρειάζε-
ται γενναῖο μπλόωμα.

Ὁ ζητιάνος: Ὁ! δὲν περάζει, κυρία μου... Δὲν διάζω-
μαι. Μπορῶ νά περιμένω... ὅσπου νά μοῦ τὸ μπαλώσετε!...

